

dnia 20 kwietnia 2016 r.

ORZECZENIE
OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO
OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w składzie:

Przewodniczący: r. pr. Elżbieta Wołosz
Sędziowie: r. pr. Grzegorz Kowalik (sprawozdawca)
r. pr. Krystyna Skotowska-Tomkiewicz

Protokolant: apl. radc. Sonia Stanik

Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP r. pr. Moniki Klonowskiej

Po rozpoznaniu na rozprawach w dniach 15.02.2016 r., 14.03.2016 r., 20.04.2016 r. sprawy wszczętej z urzędu przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu obwinionemu o naruszenie obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej i podjęcia zlecenia wywołującego konflikt interesów, poprzez przyjęcie pełnomocnictwa i prowadzenie w okresie od 06.07.2013 r. do 05.05.2014 r. spraw o zapłatę przeciwko z powództwa r.pr. w sytuacji gdy wcześniej jako aplikant, a następnie radca prawny w Kancelarii świadczył pomoc prawną na rzecz wyżej wymienionej osoby, co skutkuje ujawnieniem informacji uzyskanych w toku świadczonej pomocy prawnej oraz uchybienie normom deontologicznym, postępowania zgodnie z prawem, uczciwie, rzeczowo i z należytą starannością tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2014 poz. 637 z póź. zm.) w zw. z art. 6 ust. 1, art. 9, art. 12 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

ORZEKA

1. Uniewinnia obwinionego r. pr. od zarzucanych mu czynów.
2. Na podstawie art. 70⁶ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych kosztami postępowania w wysokości 1.289,80 zł obciąża Okręgową Izbę Radców Prawnych

G. Kowalik

K. Skotowska-Tomkiewicz

S. Stanik

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11.12.2014 r. (RD 137/14) Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTOWANE] wszczął z urzędu dochodzenie w sprawie możliwości popełnienia przez radcę prawnego [REDAKTOWANE] przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2014 r. poz. 637 z późn. zm.), zwanej dalej „Ustawą”, w związku z art. 22 ust. 1 pkt a, f, ust. 2 c, ust. 5 oraz art. 39 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, zwanego dalej „KERP”.

Dnia 18.12.2014 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP wydał w sprawie o sygn. akt [REDAKTOWANE] postanowienie o przedstawieniu zarzutów r. pr. [REDAKTOWANE]. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTOWANE] postawił r. pr. [REDAKTOWANE] zarzut, że przyjął w dniu 29.01.2014 r. od swojego mocodawcy radcy prawnego [REDAKTOWANE] do prowadzenia sprawę przeciwko [REDAKTOWANE] na rzecz którego wcześniej świadczył pomoc prawną, tak osobiście, jak jako pracownik i substytut radcy prawnego [REDAKTOWANE] oraz przyjął w dniu 29.01.2014 r. do prowadzenia sprawę przeciwko pełnomocnikowi klienta, również radcy prawnemu i zaniechał obowiązkowi niezwłocznego powiadomienia o tym fakcie właściwego dziekana Okręgowej Izby Radców Prawnych, jak również zaniechał realizacji obowiązku podjęcia próby polubownego załatwienia sprawy, tj. zarzut popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 2 Ustawy, w związku z art. 22 ust. 1 pkt a, f, ust. 2 c, ust. 5 oraz art. 39 KERP.

Następnie postanowieniem z dnia 15.10.2015 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTOWANE] uchylił postanowienie o przedstawieniu zarzutów z dnia 18.12.2014 r. i przedstawił r. pr. [REDAKTOWANE] zarzut naruszenia obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej i podjęcia zlecenia wywołującego konflikt interesów, poprzez przyjęcie pełnomocnictwa i prowadzenie w okresie od 06.07.2013 r. do 05.05.2014 r. we Wrocławiu sprawy o zapłatę przeciwko [REDAKTOWANE] z powództwa radcy prawnego [REDAKTOWANE] w sytuacji, gdy wcześniej, jako aplikant w Kancelarii [REDAKTOWANE] świadczył pomoc prawną na rzecz ww. osoby, co skutkuje ujawnieniem informacji uzyskanych w toku świadczonej pomocy prawnej oraz uchybienie

sygn. akt: OSD 2/16

normom deontologicznym, postępowania zgodnie z prawem, uczciwie, rzeczono i z należytą starannością, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 Ustawy w zw. z art. 6 ust. 1, art. 9, art. 12 ust. 3, art. 15, art. 22 ust. 1 ppkt a KERP.

Po przeprowadzeniu dochodzenia, postanowieniem z dnia 13.01.2016 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOWANE] złożyła do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy OIRP [REDAKTOWANE] (zwanego dalej „Sądem”) wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, zarzucając r. pr. [REDAKTOWANE] popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 Ustawy, w zw. z art. 6 ust. 1, art. 9, art. 12 ust. 3, art. 15, art. 22 ust. 1 ppkt a KERP i wniosła o ukaranie obwinionego karą dyscyplinarną upomnienia, na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 Ustawy.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił następujący stan faktyczny:

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOWANE] na podstawie zawiadomienia r. pr. [REDAKTOWANE] prowadziła postępowanie dochodzeniowe pod sygn. akt: [REDAKTOWANE] o naruszenie zasad etyki przez r. pr. [REDAKTOWANE]. W załączeniu do skargi z dnia 11.07.2013 r. skarżący przedłożyli oświadczenie r. pr. [REDAKTOWANE] w którym szczegółowo wyjaśnia on zakres, charakter i rodzaj świadczonych usług prawnych na rzecz klienta [REDAKTOWANE]. W udzielaniu tych usług uczestniczył r. pr. [REDAKTOWANE] wówczas pracownik (aplikant radcowski) Kancelarii Radców Prawnych [REDAKTOWANE] z siedzibą [REDAKTOWANE]. W dniu 29.01.2014 r. odbyło się posiedzenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOWANE] (sygn. akt: OSD 76/13), podczas którego za pokrzywdzonych stawił się r. pr. [REDAKTOWANE] który przedłożył pełnomocnictwo do reprezentowania pokrzywdzonych w sprawie przeciwko r. pr. [REDAKTOWANE]. Dnia 06.07.2013 r. obwiniony przyjął pełnomocnictwo od r. pr. [REDAKTOWANE] do prowadzenia spraw o zapłatę przeciwko [REDAKTOWANE] a następnie prowadził te sprawy. [REDAKTOWANE] był klientem Kancelarii Prawnej [REDAKTOWANE] a jego sprawami zajmował się w głównej mierze obwiniony. W dniu 12.08.2013 r. oraz w dniu 05.05.2014 r. obwiniony już jako radca prawny skierował w imieniu r. pr. [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] pozwy o zapłatę przeciwko [REDAKTOWANE]. Powództwami ww. [REDAKTOWANE]

domagał się od [REDAKTOWANO] zasądzenia wynagrodzenia za wykonane na rzecz [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] usługi prawne.

- Dowód :**
- Zawiadomienie z dnia 11.07.2013 r. o możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego – k. 9-16;
 - Oświadczenie r. pr. [REDAKTOWANO] z dnia 11.07.2013 r. – k. 23-25;
 - Protokół z posiedzenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP z dnia 29.01.20-14 r. – k. 42-43;
 - Pełnomocnictwo dla r. pr. [REDAKTOWANO] z dnia 29.01.2014 r. – k. 44;
 - Pełnomocnictwo procesowe dla r. pr. [REDAKTOWANO] z dnia 06.07.2013 r. – k. 62;
 - Pozew o zapłatę wraz z wnioskiem i zabezpieczenie powództwa z dnia 24.07.2013 r. [REDAKTOWANO] – k. 134-146;
 - Pozew o zapłatę z dnia 30.04.2014 r. [REDAKTOWANO] – k. 151-163.

Przedmiotem wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o ukaranie obwinionego karą dyscyplinarną był sam fakt przyjęcia pełnomocnictwa od r. pr. [REDAKTOWANO] i złożenia pozwów w sprawie przeciwko [REDAKTOWANO] z tych względów dla rozstrzygnięcia nn. sprawy wystarczające było dokonanie przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustaleń w zakresie stanu faktycznego sprawy do momentu wszczęcia ww. postępowań cywilnych, tj. do złożenia pozwów o zapłatę przez obwinionego. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP wiązała zaistnienie deliktu dyscyplinarnego z faktem przyjęcia pełnomocnictwa i złożenia pozwów w sprawach o zapłatę przez obwinionego. Sąd Dyscyplinarny przesłuchał w nn. sprawie [REDAKTOWANO] który wyjaśnił, że z usług r.pr. [REDAKTOWANO] oraz (pośrednio) obwinionego zrezygnował z uwagi na problem z uregulowaniem płatności na rzecz kancelarii r. pr. [REDAKTOWANO] świadek nie kwestionował wykonania usług prawnych przez r. pr. [REDAKTOWANO] oraz potwierdził fakt, iż w sprawach związanych ze świadczoną usługą prawną spotykał się również z obwinionym.

Sąd zważył co następuje:

Na podstawie przedstawionego materiału dowodowego oraz ustalonego stanu faktycznego Sąd uniewinnił r.pr. [REDAKTOWANE] od zarzucanych mu czynów tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 Ustawy w zw. z art. 6 ust. 1, art. 9, art. 12 ust. 3, art. 15, art. 22 ust. 1 ppkt a KERP.

Zgodnie z wnioskiem o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego zarzuciła obwinionemu naruszenie dwóch norm zachowania się radcy prawnego jednym czynem, czyn ten w ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego naruszał wskazane we wniosku przepisy ustawy o radcach prawnych i postanowienia Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (według jego stanu prawnego obowiązującego w okresie popełnienia tych czynów).

Sąd uznał, że okoliczności sprawy są bezsporne oraz jasne. Sąd dał wiarę wszystkim dowodom dopuszczonym w sprawie, nie znajdując przy tym podstaw do kwestionowania mocy dowodowej któregośkolwiek z nich.

Sąd uznał, że obwiniony nie naruszył wskazanych we wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego postanowień Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, w szczególności wykonując na rzecz swojego mocodawcy - r. pr. R. [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] czynności procesowe nie naruszył tajemnicy zawodowej [REDAKTOWANE] i nie popadł w sytuację powodującą konflikt interesów. Sąd nie znalazł podstawy, aby negatywnie ocenić sposób postępowania obwinionego, polegający na przyjęciu pełnomocnictwa od r. pr. [REDAKTOWANE] w sprawie przeciwko byłemu klientowi [REDAKTOWANE] któremu obwiniony również świadczył pomoc prawną.

Prześledzenia zatem wymagają podstawy prawne wskazane we wniosku o wszczęcie postępowania.

W pierwszym rzędzie, zgodnie z art. 6 ust. 1 KERP radca prawny musi wykonywać czynności zawodowe zgodnie z prawem, uczciwie, rzeczowo i z należyłą starannością. W ocenie Sądu obwiniony nie naruszył zasad wynikających z ww. postanowienia art. 6 ust. 1

KERP. Nie można obwinionemu zarzucić braku rzeczowości i uczciwości, czy staranności w realizacji usług prawnych tylko dlatego, że zdecydował się reprezentować r. pr. [REDAKTOWANE] w sprawie przeciwko klientowi, któremu wcześniej udzielał porad prawnych w innej sprawie - niezwiązanej w powództwem o zapłatę za wykonane przez r. pr. [REDAKTOWANE] usługi. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego nie wskazała przy tym, na czym dokładnie polegać miałyby naruszenie przepisu art. 6 ust. 1 KERP w tej sytuacji. Badając stan faktyczny sprawy Sąd nie doszukał się w działaniu obwinionego znamion czynu sprzecznego z wskazaną w art. 6 ust. 1 KERP ogólną dyrektywą działania radców prawnych. Przy czym, w ocenie Sądu, postawienie zarzutu popełnienia czynu sprzecznego z normą postępowania zawartą w art. 6 ust. 1 KERP wymagałoby z pewnością wskazania we wniosku o wszczęcie postępowania konkretnie w jaki sposób działanie radcy prawnego normę tam wskazaną narusza, np. w powiązaniu z innymi szczegółowymi wytycznymi dla postępowania radcy prawnego zawartymi w KERP lub ustawie o radcach prawnych.

Idąc dalej, ustalenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, iż obwiniony ww. opisanym zachowaniem naruszył również przepis art. 9 KERP, który statuuje obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej w stosunku do wszelkich informacji uzyskanych od klienta w związku ze świadczeniem pomocy prawnej, w ocenie Sądu nie były prawidłowe. Przywołany przepis art. 9 KERP jest gwarancją konstytucyjnych praw i wolności obywatelskich, a przestrzeganie określonej w art. 9 KERP normy prawnej jest prawem i obowiązkiem radcy prawnego. Radca prawny daje rękojmię klientowi, że wszelkie informacje i dokumenty przekazane mu podczas prowadzenia sprawy nie zostaną przez niego ujawnione oraz, że osoby trzeciej nie uzyskają od radcy prawnego informacji i dokumentów stanowiących tajemnicę klienta radcy prawnego. Obwiniony w ocenie Sądu nie naruszył obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej w tym zakresie, gdyż sprawa o zapłatę za wykonanie przez r. pr. [REDAKTOWANE] usługi, którą przyjął do prowadzenia obwiniony, nie wymagała od niego ujawnienia osobom trzecim informacji mogących spowodować szkodę po stronie [REDAKTOWANE]. Przedmiotowe dwa powództwa o zapłatę wymagały jedynie wykazania, iż na rzecz [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] zostały wykonane usługi, które zostały przez niego zaakceptowane, a za które nie uiszczył on należnego r. pr. [REDAKTOWANE] wynagrodzenia. Treść pozwów z dnia 24.07.2013 r. oraz z dnia 30.04.2014 r. nie zawiera informacji, które mogłyby wskazywać na naruszenie przez obwinionego tajemnicy zawodowej. Wskazać w tym miejscu należy, że w

celu sporządzenia pozwów o zapłatę przeciwko [REDAKTOWANE] obwiniony nie musiał korzystać z żadnych danych niejawnych przekazanych przez [REDAKTOWANE] obwinionemu, a sporządzając pozew w sprawie przeciwko [REDAKTOWANE] obwiniony korzystał z materiałów, dowodów i danych przekazanych obwinionemu przez r. pr. [REDAKTOWANE]. W żaden więc sposób posiadana przez obwinionego wiedza o sprawie [REDAKTOWANE] o zapłatę przeciwko gminie [REDAKTOWANE] nie wpłynęła na nieuczciwe pogorszenie sytuacji [REDAKTOWANE] procesie w którym powodem był [REDAKTOWANE]. Nie pozostaje też bez znaczenia, że [REDAKTOWANE] nie rości sobie wobec obwinionego lub radcy prawnego [REDAKTOWANE] żadnych roszczeń oraz nie czuje się pokrzywdzony zachowaniem obwinionego.

Art. 12 ust. 3 KERP rozwija regulację dotyczącą obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej poprzez sformułowanie zakazu korzystania z informacji uzyskanych od klienta w interesie własnym bądź osoby trzeciej. Należy jednak podkreślić, co wyżej zostało już wyjaśnione, że obwiniony podejmując się prowadzenia sprawy o zapłatę przeciwko [REDAKTOWANE] nie musiał się obawiać o naruszenie któregośkolwiek z przepisów ustanawiających obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej, gdyż w celu wykazania zasadności roszczenia [REDAKTOWANE] nie musiał obwiniony ujawniać żadnych informacji bądź dokumentów, które uzyskał od [REDAKTOWANE] w czasie świadczenia jemu usług prawnych, powództwa dotyczyły bowiem roszczenia [REDAKTOWANE] o zapłatę za wykonane na rzecz [REDAKTOWANE] usługi prawne. Podstawą wytoczenia powództwa o zapłatę przeciwko [REDAKTOWANE] była umowa na prowadzenie obsługi prawnej z dnia 07.01.2012 r. (k. 79-83) oraz zestawienia wykonanych na rzecz [REDAKTOWANE] usług (k. 103-115) i rachunki za świadczone usługi. Dokumenty te zostały przekazane obwinionemu przez r. pr. [REDAKTOWANE] a nie [REDAKTOWANE]. Tajemnicą klienta nie jest też bynajmniej jego adres zamieszkania, a ww. dane pozwoliły obwinionemu na sporządzenie pozwów przeciwko [REDAKTOWANE]. Ww. dokumenty potwierdzające wykonanie na rzecz [REDAKTOWANE] szeregu usług przez r. pr. [REDAKTOWANE] nie miały więc waloru informacji, czy dokumentów stanowiących tajemnicą [REDAKTOWANE] ujawnioną obwinionemu.

Zgodnie z kolejnym, wskazanym we wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, przepisem art. 15 KERP obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej jest nieograniczony w czasie. Przepis ten określa zatem ramy czasowe obowiązku zachowania tajemnicy

zawodowej i służy wraz z innymi przepisami KERP (patrz: art. 9, 12 ust. 3, 14, 16, 17,18 KERP) kompleksowemu uregulowaniu kwestii tajemnicy zawodowej radcy prawnego. Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej jest nieograniczony w czasie i trwa także po ustaniu stosunku prawnego, na podstawie którego radca prawny świadczył pomoc prawną, o czym obwiniony jest świadomy i faktu tego nie negował.

Na marginesie niejako dodać można, że gdyby przyjąć, że przedstawiony w nn. uzasadnieniu tok rozumowania jest błędny i uznać, że wytoczenie powództwa o zapłatę za świadczone przez radców prawnych usługi przeciwko byłemu klientowi stanowi naruszenie obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej, to takie wnioskowanie czyniłoby wręcz niemożliwym dochodzenie wynagrodzeń radców prawnych wynikających z umów zawartych z klientami.

Przechodząc do drugiego z zarzutów postawionych we wniosku przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego, tj. naruszenia tym samym czynem przez obwinionego przepisu art. 22 ust. 1 lit. a KERP, Sąd dyscyplinarny uznał, że sprawa, którą obwiniony zajmował się jako aplikant w kancelarii r. pr. [REDAKTOWANE] tj. sprawa o zapłatę przeciwko Gminie prowadzona na zlecenie [REDAKTOWANE] nie jest sprawą tożsamą ze sprawą o zapłatę wynagrodzenia dla r. pr. [REDAKTOWANE] i nie jest też sprawą z nią związaną. Przepis art. 22 ust. 1 lit. a KERP zakazuje radcy prawnemu prowadzenia sprawy, jeżeli wcześniej udzielił stronie przeciwnej pomocy prawnej w tej sprawie albo sprawie z nią związanej. Nie należy jednak tego przepisu interpretować rozszerzająco. Przez sprawę powiązaną należy rozumieć sprawę ściśle wynikającą i związaną ze sprawą prowadzoną przez radcę prawnego na rzecz klienta, który w innej sprawie jest stroną przeciwną, co sprowadza się do ustalenia, czy radca prawny nie reprezentuje przeciwnych stron sporu sądowego. W ocenie Sądu nie można uznać, iż sprawa o zapłatę za wykonane usługi prawne wynikające ze stosunku zobowiązaniowego jest sprawą związaną ze sprawami, które prowadził na rzecz [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] wespół z r. pr. [REDAKTOWANE] obwiniony. Powództwo o zapłatę skierowane przeciwko [REDAKTOWANE] było rezultatem wykonanych uprzednio usług prawnych. Sprawa o zapłatę z wyżej opisanego tytułu opartego na stosunku umownym nie jest przedmiotowo powiązana ze sprawami, które [REDAKTOWANE] zlecił niegdyś do prowadzenia r. pr. [REDAKTOWANE] przedmiot tych spraw jest zupełnie odmienny. Można

jedynie wskazać na związek pomiędzy tymi sprawami, a mianowicie taki, że prowadzenie spraw na rzecz [REDAKTURA] przeciwko gminie wygenerowało uprawnienie po stronie r. pr. [REDAKTURA] do obciążenia [REDAKTURA] kwotą stanowiącą zapłatę za wykonane na jego rzecz usługi, natomiast po stronie [REDAKTURA] powstał obowiązek zapłaty za te usługi. Brak spełnienia tego obowiązku ze strony [REDAKTURA] skutkowało koniecznością wytoczenia przeciwko niemu powództwa o zapłatę. Powiązanie tego typu pomiędzy sprawą z powództwa [REDAKTURA] K [REDAKTURA] o zapłatę przeciwko gminie [REDAKTURA] a sprawą z powództwa [REDAKTURA] tra przeciwko [REDAKTURA] nie pozwala na ustalenie, że są to sprawy o tym samym przedmiocie, a co więcej nawet strony tych spraw są różne.

Radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za zawinione, nienależyte wykonywania zawodu radcy prawnego, jak również za dokonanie czynów sprzecznych ze ślubowaniem radcowskim lub z zasadami etyki radcy prawnego. W świetle ujawnionego w niniejszym postępowaniu stanu faktycznego nie można stwierdzić, że r. pr. [REDAKTURA] dopuścił się popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 Ustawy w zw. z art. 6 ust. 1, art. 9, art. 12 ust. 3, art. 15, art. 22 ust. 1 ppkt a KERP, w związku z czym na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k., w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych Sąd uniewinnił obwinionego od zarzucanych mu czynów.

Łączne koszty postępowania wyniosły 1.289,80 zł. Z uwagi na treść przepisu art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych, kosztami tymi została obciążona Okręgowa Izba Radców Prawnych [REDAKTURA]

Od. nn. orzeczenia przysługuje stronom oraz Ministrowi Sprawiedliwości odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Izbie Radców Prawnych, w terminie 14 dni od dnia doręczenia odpisu orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

G. Kowalik

A. Dolecki

S. Staszko